

the 1990s, the number of people with a mental health problem has increased in the UK (Mental Health Act 1983, 1990).

There is a growing awareness of the need to improve the lives of people with mental health problems. The Department of Health (1999) has set out a vision of a new mental health system, which will be based on the following principles:

- (i) People with mental health problems should be treated as individuals, with their own needs and wishes.
- (ii) People with mental health problems should be given the opportunity to participate in decisions about their care and treatment.
- (iii) People with mental health problems should be given the opportunity to live in their own homes and communities.

There is a growing emphasis on the need to improve the lives of people with mental health problems. The Department of Health (1999) has set out a vision of a new mental health system, which will be based on the following principles:

- (iv) People with mental health problems should be given the opportunity to live in their own homes and communities.
- (v) People with mental health problems should be given the opportunity to participate in decisions about their care and treatment.
- (vi) People with mental health problems should be treated as individuals, with their own needs and wishes.

There is a growing awareness of the need to improve the lives of people with mental health problems. The Department of Health (1999) has set out a vision of a new mental health system, which will be based on the following principles:

- (vii) People with mental health problems should be given the opportunity to live in their own homes and communities.
- (viii) People with mental health problems should be given the opportunity to participate in decisions about their care and treatment.
- (ix) People with mental health problems should be treated as individuals, with their own needs and wishes.

There is a growing awareness of the need to improve the lives of people with mental health problems. The Department of Health (1999) has set out a vision of a new mental health system, which will be based on the following principles:

- (x) People with mental health problems should be given the opportunity to live in their own homes and communities.
- (xi) People with mental health problems should be given the opportunity to participate in decisions about their care and treatment.
- (xii) People with mental health problems should be treated as individuals, with their own needs and wishes.

There is a growing awareness of the need to improve the lives of people with mental health problems. The Department of Health (1999) has set out a vision of a new mental health system, which will be based on the following principles:

- (xiii) People with mental health problems should be given the opportunity to live in their own homes and communities.
- (xiv) People with mental health problems should be given the opportunity to participate in decisions about their care and treatment.
- (xv) People with mental health problems should be treated as individuals, with their own needs and wishes.

SEZGİN KAYMAZ • Benyusuf

Kırmızı Kedi Yayınları, 2019 (1 baskı)

İletişim Yayınları 3489 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 627

ISBN-13: 978-975-05-3762-2

© 2024 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2024, İstanbul

EDITÖR Tamlı Bora

DİZİ KAPAK TASARIMI Suat Aysu

KAPAK ve *KAPAK İLLÜSTRASYONU* Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEZGİN KAYMAZ

Benyusuf

SEZGIN KAYMAZ 1962'de Sinop'ta doğdu. 1967'den itibaren on üç yıl Konya'da yaşadı, Konya Anadolu Lisesi'ni bitirdi. 1980'de Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne girip iki yıl sonra terk etti. Ankara 19 Mayıs Spor Akademisi'ne girdi, girer girmez terk etti. Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dilbilimi'ne girdi, bu sefer okudu, sonuna kadar da gitti, fakat alt sınıfın Türkçe dersini veremediği söylendiği için kızıp onu da terk etti. 1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Bütün kategorilerdeki Hentbol Milli Takımlarında Baş Antrenör olarak görev aldı, Teknik Kurul Başkanlığı yaptı. 2006-2013 yılları arasında Türkiye Voleybol Federasyonu'nda İcra Kurulu Koordinatörü olarak çalıştı. Artık sadece yazıyor.

Kitapları: *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir* (1997), *Geber Anne!* (1998), *Kaptanın Teknesi* (1999), *Lucky* (2000), *Zindankale* (2004), *Sandık Odası* (2005), *Medet* (2007), *Ateş Canına Yapışsın* (2008), *Kün* (2013), *Deccal'in Hatırı* (2014), *Kıssas* (2014), *Farfara* (2017), *Nefha* (2018), *Benyusuף* (2019), *Bakele* (2020), *Son Şûra* (2021), *Bugün Bize Kim Geldi* (2021), *Düz Dünyacılar* (2023).

Taş olaydım da ona emanet olaydım!

Sabiş'e...

İÇİNDEKİLER

Çocuklar Dövülmez	9
Dağdan Gelir Taştan Gelir	17
Hâlis Bana Küstü!	47
Ağlıyor musun Sen?	53
Şkinoks Geldi Hoş Geldi	65
Tombul Tombul Memeler... ..	71
Çok Güzel Öldü Rahmetli	91
Benle Oynama	109
Kanalizyon... ..	155
Fakat O Konuşmadı... ..	179
Afferim Benim Oğluma!	201
Benyusuf... ..	211
Gözleri... ..	215

Çocuklar Dövülmez

Leyla sensin, sevdiğin hayâl değil çocuk...

– HÜSNÜ ARKAN

Sabah sabah Saat'ın çığlıklarıyla fırlamıştı Sabiş. Saat Suat oluyor; karşı komşumuz Fikriye Teyze'nin küçük oğlu. “Fikriye Teyze gene Saat'ı dövüyo,” dedim ben.

“Saat değil lan şaban!” dedi en küçük abim. “Suat Suat.”

“Biliyoz,” dedim. “Ama bana şaban dediğini de anneme demesem!”

“Ben de resim ödevini yapmam o zaman.”

“Demiycektim ki. Şaka yaptım.”

“Şabansın çünkü.”

Sabiş nefes nefes geldi birazdan. “Deli ayol bu kadın!” diyordu Fikriye Teyze'den için. “İnsan el kadar çocuğu döver mi?”

Kendisi bizi dövmüyordu da sanki.

“Sen bizi dövmüyon da sanki!” dedim.

Ağzımın ortasına bir kapattı bu. “Ne vuruyon yaa!” demişim.

Hiç de kıyamazdı biliyo musun, hemen aldı beni kucağına. “Oğlum...” dedi, “seni hiç yatağa işedin diye dövdüm mü

ben?” Dövmemişti, doğru söylüyordu. Ben de Saat gibi her gece altımı ıslatıyordum ama Sabiş hep görmezden geliyor, görmezden gelmediği zaman da gururum kırılmasın diye “Aa, ben işemişim,” deyip suçu üstüne alıyordu. “Ama bak, deli Fikriye her sabah öldürüyor Suat’ı dayaktan. Çocuk bu ayol. Dövülür mü hiç! Ben gidip elinden almasam... Di mi?”

İndirdi beni kucağından, “Ben yokken çalmadı di mi telefon?” dedi.

“Çalmadı,” dedik en küçük abimle aynı anda.

Sabiş’in kuzularıydık o vakitler. Normal bir vatandaşa, isterse allâme-i cihan olsun sıraya yazıldı mıydı on seneden önce gelmeyen telefon, devlet memuru kontenjanından “tercihli” nâmiyla bize hemencek geldiği için ayranımız yoktu içmeye, ama evimizde telefon vardı misâl. Kazara sağı solu ararız da paramız olmadığı için doğal olarak ödeyemeyeceğimizden, ay sonunda doğal olarak gelip söker, verdikleri gibi alır giderler diye Sabiş de doğal olarak kilit taktırdıydı at nalı kadar. Bir insanın evine telefonla kilit aynı gün mü gelir?

Geldiydi işte.

Bize de telefonun çalmasını beklemek kaldıydı. Nereyi arayacaksın, kilit var koskoca.

Güzel bir şeydi gene de. Bi düşün şimdi... O tarihlerde o koca şehirde evinde telefon olan çok az insan evlâdı var ve biri de sensin bunların. Ama arayamıyorsun, anca mal gibi bekle başında, o çalsın sen aç. Bu da mühim bi şeydi tabii. Demek ki telefon çaldı mıydı, biz beş kardeş, birbirimizi itip kakarak koşacaktık ben açacam diye.

İlk gece hep beklediydik öyle. Sabiş bile geç vakte kadar oturmamıza müsaade ettiydi belki çalar da çocuklar açıp alo malo der, heveslerini alırlar diye. Ama çalmıyordu. Açama-

dıydık biz de. Ben rüyamda hep telefon gördüydüm. Kilitli. Yumurcak Sezercik olmuşum, itfaiyeyi arıyorum, ambulansı arıyorum, polisi arıyorum, hepsini kafa kafaya getiriyorum bizim evin önünde, perdenin arkasından bakıp kıs kıs gülüyorum kendim.

Sabiş, Fikriye Teyze'ye söylene söylene işe gitti sonra. Ablam da kız öğretmen okulunda. Ben, en küçük abim, ortanca abim, bi de en büyük abim oturduk bekliyoruz öyle. Bi çalsa...

Telefon sehpasının yanına oturdudum ilkin, elim ahizenin beş santim üstünde, açivereceğim ânında. En küçük abim, “Çekil lan şunun başından!” deyip duruyor, ben mızıklanıyorum, en büyük abim gayet havalı, en büyük ya, sanıyo ki çaldığı zaman biz geri duracağız da kalksın gelsin açsın beyefendi. Yek yee! Gitmiş bi de en uzaktaki koltuğa oturmuş burnunu karıştırıyo pis. Bok bekleriz biz seni. Ortanca abim elleri belinde dolanıp duruyo zaten. “Kalk oradan!” dedi birden bana. “Hak geçmesin. Şuraya bir çizgi çekiyorum...” Halının ortasını enlemesine çizdi terliğinin burnuyla, “... Bunu geçmek yok. Kim yetişirse o açar.”

En büyük abim, “Olur mu öyle şey?” dedi oturduğu yerden, “Biz burda en büyük olarak...” Burnundan çıkardığı tatar başparmağıyla işaretparmağının arasında yuvarlayıp baktı.

Onu kimsenin dinlediği yoktu. Çoktan halının ortasındaki zahiri çizginin gerisine çekilmiştik en küçük abimle biz.

Bekle bekle, yok. Çalmıyor lânet. Nasıl da bir dikkatle bakıyorsam, gözümün önünde koyu yeşil telefonlar uçuşuyor artık. Çişim de gelmiş ne biçim.

“Benim çişim geldi,” dedim.

“Gel avucuma işe,” dedi en küçük abim. “Git de yapsana lan! Şaban!”